

LAURIE GILMORE

De
CINNAMON
BUN
BOEKHANDEL

Vertaling Rosalyn van Moorselaar

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Laurie Gilmore

Oorspronkelijke titel: *The Cinammon Bun Book Store*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland

Vertaling: Rosalyn van Moorselaar

Omslagontwerp: Lucy Bennett / HarperCollinsPublishers Ltd

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Kelley McMorris / Shannon Associate

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

Druk: CPI GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1674 0

ISBN 978 94 027 7393 4 (e-book)

NUR 302

Originele uitgave verschenen bij HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.

Laurie Gilmore asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk een

Hazel Kelly hield van een goed verhaal. Haar eigen verhaal was dat niet, wat overduidelijk was toen ze achter de toonbank van de Cinnamon Bun Boekhandel stond, op precies dezelfde plek als waar ze de afgelopen vijftien jaar had gestaan.

Nou ja, niet de hele tijd. Ze kon aan het eind van de dag wel naar huis en zo, maar het ging om het idee. Vijftien jaar op dezelfde plek.

Hazel zuchtte terwijl ze de stapels gratis bladwijzers voor haar herschikte. Het was een rustige dag, helder en zonnig, het soort dag waarop mensen graag buiten waren in plaats van gezellig in een boekhandel te gaan snuffelen. Niet dat Hazel daar iets van begreep. Zij wilde bij ieder weertype wel in een boekhandel snuffelen.

Het was niet zo dat ze het niet leuk vond om nog steeds achter dezelfde toonbank te staan als waar ze aan het eind van het tweede jaar van de middelbare school voor het eerst had gestaan, maar ook daarnaast was er niets in haar leven veranderd. Hetzelfde werk. Hetzelfde stadje. Dezelfde vrienden. Het enige wat was veranderd, afgezien van een lichte rugpijn bij het wakker worden, was de naam van de boekhandel, iets wat haar baas ongeveer om de twee jaar deed.

Hazel werd omringd door verbazingwekkende verhalen, boeken vol liefde, avontuur en bijzondere ervaringen, maar haar eigen leven stond stil.

‘En over twee maanden word ik dertig,’ mompelde ze tegen niemand in het bijzonder, aangezien de winkel leeg was.

De leeftijd van dertig jaar doemde in de verte dreigend op. De datum, 28 september, stond in haar geheugen gegrift. Voor sommige mensen betekende hun dertigste verjaardag het einde van hun wilde en legendarische jaren, dacht Hazel. Daarna werd het tijd om tot rust te komen, om serieus te worden, om zich volwassen te gedragen.

Voor Hazel bracht haar dertigste verjaardag nog een ander probleem met zich mee.

Ze was vergeten uit haar dak te gaan en legendarische herinneringen te maken. Toen ze nog in de twintig was... was ze rustig geweest? Vol verantwoordelijkheidsgevoel. Of beter gezegd: saai. Hazel had zich vanaf haar vijftiende al in de dertig gevoeld. Of eerder in de zeventig, als je het aan Annie zou vragen, zonder wie Hazel haar neus waarschijnlijk helemaal niet uit de boeken zou hebben gehaald.

Hazel had daar nooit over ingezeten. Ze hield van haar boekhandel. Ze hield van kopjes kamillethee, regenachtige dagen en een kruiswoordpuzzel op zondagochtend. Ze vond haar kalme leventje leuk. Behalve nu, van het ene op het andere moment, terwijl het getal dertig onheilspellend voor haar opdoemde. Nu vroeg Hazel zich plotseling af of ze iets gemist had. Misschien was ze vergeten dingen uit te proberen. Misschien was er, schokkend genoeg, meer te beleven buiten haar boekhandel, wat ze op dit punt in haar leven eigenlijk al had moeten ervaren.

De zon plaagde haar door de grote ramen aan de voorkant. Ze had zojuist de leukste boeken voor op het strand in de etalage gezet, maar Hazel kon zich niet herinneren wanneer ze zelf voor het laatst een boek had meegenomen naar het strand. Ze verbrandde meestal al als ze langer dan tien minuten in de zon lag. Misschien was dat wel een indicatie van haar huidige probleem en misschien had ze wel een vitamine D-tekort.

Hazel zou op avontuur moeten gaan. En snel ook.

Ze zou op zijn minst iets moeten beleven om een goed verhaal te kunnen vertellen wanneer ze weer in Macs pub was en Annies nieuwste theorieën aanhoorde over hem en hoe hij haar dwars wilde zitten. Of luisterde naar de plannen van Jeanie en Logan om de boerderij op te knappen zodra ze eindelijk hadden besloten erin te trekken. Voor één keer zou Hazel haar vrienden en zichzelf perplex doen staan. Voor één keer zou Hazel iets heel on-Hazel-achtigs willen doen.

Maar niet nu. Hazels blik bleef hangen op een boek in de rubriek romantiek dat scheef stond en dat ze gewoon móést rechtzetten. Dat was ook haar taak. Ze liep naar de plank en keek onderweg naar buiten, voor het geval er iemand langsliep en misschien even binnen zou komen, maar de straat was verlaten. Het was een perfecte zomermiddag en het leek erop dat heel Dream Harbor op het strand lag, ergens aan het wandelen was of ontspande bij een zwembad, in een poging de warmte op te nemen voordat het weer zou omslaan.

Zelfs Annie had verklaard dat de dag te mooi was om binnen te zijn en ze had de Sugar Plum Bakkerij vroeg gesloten om er met een paar van haar zussen op uit te trekken en door een wijngaard te slenteren. Hazel zuchtte. Dat zou ze morgen ongetwijfeld in geuren en kleuren horen, terwijl ze niet meer aan het gesprek zou kunnen bijdragen dan het spannende verhaal van een boek dat scheef in de kast had gestaan.

Ze schudde haar hoofd. Ze moest uit deze dip komen. En wat was een betere manier daarvoor dan opruimen? De afdeling romantiek was de afgelopen jaren exponentieel gegroeid dankzij de aanvragen van de leesclub van Dream Harbor en hun liefde voor dit genre. Hazel bloosde alleen al als ze naar enkele omslagen keek, maar het was goed voor de zaken, dus kon ze niet weigeren.

Het boek stond niet alleen scheef, maar bevond zich ook nog

eens op de verkeerde plek in de kast, dus haalde ze het eruit, terwijl ze de halfnaakte man op de voorkant probeerde te negeren. Ze stond op het punt het boek op de juiste plaats terug te zetten, toen ze merkte dat er een ezelsoor in een van de pagina's was gevouwen.

‘Wat krijgen we nou?’ mompelde ze. Hadden mensen dan geen enkel greintje respect? Ze hadden het boek nog niet eens gekocht, maar wel een pagina gemarkeerd? Ze voegde er bijna aan toe: ‘Waar moet het heen met deze wereld?’, maar ze probeerde haar oudedamesneigingen de laatste tijd zoveel mogelijk te onderdrukken, dus dacht ze het alleen maar.

Ze sloeg de pagina met het omgevouwen hoekje open en zag toen dat er een zin gemarkeerd was. Markeerstift in een van haar boeken! Dat was onaanvaardbaar. Ongelooflijk! Iemand was hier binnengekomen, had een van haar boeken onverkoopbaar gemaakt en vervolgens niet eens de moeite genomen om het te kopen.

Hazel zou de rest van de dag woedend zijn geweest als de gemarkeerde zin zelf haar aandacht niet had getrokken.

Die was niet echt goed. Geen bijzondere of diepere boodschap. Maar het was alsof het boek, of wie de zin ook had gemarkeerd, rechtstreeks tot Hazel sprak.

Ga met me mee, meisje, als je op avontuur wilt.

Ze liet het boek bijna vallen.

Ze keek de winkel rond en verwachtte half dat ze iemand lachend naar haar zou zien kijken. Het moest wel een grap zijn. Maar wie zou dit hier hebben neergezet? En wie had kunnen weten waar ze de hele dag aan had gedacht?

De winkel was nog steeds leeg. Natuurlijk. Het was gewoon een vreemd toeval.

Hazel keek weer naar de plank. Alle andere boeken stonden goed. Alleen deze had scheef gestaan. Het boek dat ze nog steeds

vasthield, stevig in haar hand. Er stond een piraat op het omslag wiens shirt was opengescheurd door de ogenschijnlijk zeer sterke zeewind, die ook zijn haar naar achteren deed waaien. *Gevangen door de liefde*, was de titel.

Ze voelde de vreemde en plotselinge drang om op de bank te kruipen en het boek in één ruk uit te lezen, maar ze was aan het werk en dit boek zag er gevaarlijk uit. Als iets wat ze beslist niet op haar werkplek wilde lezen.

Het leek gewoon of deze niet-bestaande man, de hoofdpersoon uit het boek, haar écht mee zou kunnen nemen op avontuur.

Ze bladerde terug naar de gemarkeerde zin en las die nog eens, alsof ze zo het mysterie kon oplossen van wie die had gemarkeerd en het boek scheef op de plank had gezet zodat het haar blik wel moest trekken. Ze was zo in gedachten verzonken dat ze de deur van de winkel niet hoorde opengaan.

Ze hoorde helemaal niets totdat een lage stem vlak bij haar oor bromde: ‘Wat lees je?’

Hazel wierp van schrik het boek de lucht in. Het landde met een plof in het leeshoekje bij het raam. Ze draaide zich om en zag Noah Barnett staan, die naar haar grijnsde.

Noah, de eigenaar en exploitant van het enige bedrijf dat vis-tochten organiseerde in Dream Harbor. Noah, die een paar jaar geleden in het stadje was opgedoken, was al snel bevriend geraakt met Logan en zweefde nu als een sexy satelliet rond het wereldje van Hazel. Ze schudde haar hoofd. Dat elke vrouw en minstens de helft van de mannen in de stad Noah aantrekkelijk vond, betekende niet dat zij voor zijn charmes zou vallen.

‘Is het echt zó goed?’ vroeg hij met een trage glimlach.

Jakkes, hij wás charmant. Zo charmant zelfs dat zijn escapades met vrouwelijke toeristen bijna legendarisch waren. Het was Hazel dan ook nog steeds een raadsel waarom hij steeds in haar boekhandel rondhing.

‘Je liet me schrikken.’

‘Dat was duidelijk.’

Haar hart bonsde, en dat kwam maar voor een klein deel omdat ze onder werktijd betrapt was op het lezen van een hitsig liefdesromannetje. Verder kwam het doordat... Nou ja, doordat Noah weer zo naar haar glimlachte.

Ze begreep er niets van. Noah was objectief gezien erg knap, dat wilde ze best toegeven. Objectief gezien was hij echter ook helemaal niet haar type. Ze wist bovendien zeker dat ze niet zijn type was, vooral omdat ze een vaste bewoonster van Dream Harbor was. Ze vond het merkwaardig dat hij altijd naar haar glimlachte alsof hij iets wist wat zij niet wist.

Annie zei dat hij verliefd op haar was, maar Hazel wist dat dat absurd was. Niemand, zelfs haar handjevol ex-vriendjes niet, was verliefd op haar geworden. Hazel was schattig. Dat was hoe mensen haar zagen. Schattig, zoals een koala die in een boom slaapt. Niet schattig op een ik-wil-haar-de-mijne-maken-achtige manier. En dat was prima. Ze had er vrede mee.

Noah staaarde haar echter nog steeds op dezelfde manier aan.

Ze draaide zich om en liep weg om het boek op te pakken, terwijl ze het omslag zorgvuldig verborgen hield tegen haar borst. ‘Heb je iets nodig?’ vroeg ze, zonder te letten op de manier waarop Noah nonchalant tegen de toonbank leunde en keek hoe ze naar hem toe liep.

‘Eh... misschien?’

‘“Misschien”?’

‘Ja, ik...’ Zijn blik schoot van haar gezicht naar de planken achter haar en weer terug. Dit was weer typisch iets voor Noah. Hij kwam om de week langs voor een boek, maar leek nooit te weten waar hij precies naar op zoek was.

Annie zei dat dat een bewijs was dat hij verliefd op haar was, maar Hazel was niet overtuigd. Annie zei ook dat hij zich blijck-

baar midden in de winkel uit zou moeten kleden om haar te overtuigen, maar Hazel hoopte vurig dat dat niet zou gebeuren.

‘Ik zoek gewoon een nieuw boek.’ Hij sloeg zijn armen over elkaar en spande daarbij zijn onderarmen. Door het warmere weer droeg iedereen korte mouwen, en al Noahs tatoeages waren zichtbaar. Hazels wangen werden rood bij het zien van de halfnaakte zeemeermin die op zijn linkerbiceps leek te dansen.

Dit was een man met verhalen. Zoveel dat hij ze op zijn lichaam had laten tekenen.

Hazel schraapte haar keel. ‘Heb je genoten van het laatste boek dat ik je heb aanbevolen? *Een vloek van bloed en wolven?*’

Noah knikte. Zijn kastanjebruine haar glansde in het late middaglicht. ‘Ja, ik vond het geweldig.’

‘Mooi. We hebben onlangs deel twee binnengekregen. Ik zal het even pakken.’

Ze was van plan alleen te gaan, maar Noah liep met haar mee door het pad richting de fantasyboeken, en zijn bedwelmende geur van zonneshijn en zout volgde hem. Hazel had nog nooit de geur van een man opgemerkt. Annie zou dat als bewijs zien dat Hazel een oogje op Noah had.

Dat zou natuurlijk... dom zijn. Of zinloos? Of avontuurlijk.

‘Hier is het.’

Noah had haar op haar hielen gevolgd en toen ze zich omdraaide, botste ze bijna tegen zijn brede borstkas op.

‘Oeps.’

‘Sorry!’

Beide boeken vielen op de grond. Hazel probeerde ze op te rapen, maar Noah was sneller en hij had de halfnaakte piraat al in handen voordat ze hem zelf te pakken had.

‘*Gevangen door de liefde?*’ vroeg hij met een opgetrokken wenkbrauw.

Ze zaten nu allebei gehurkt in het gangpad, zo dicht bij elkaar

dat Hazel zijn blik niet kon ontwijken. ‘Het is niet van mij. Ik bedoel, ik heb het niet gelezen. Ik was het gewoon aan het opbergen.’

Noahs glimlach werd breder. ‘Het klinkt goed.’ Hij bladerde naar de pagina met het ezelsoor. ‘Ik dacht dat je het niet aan het lezen was?’

‘Ik, eh... Nou...’

Zijn blik viel op de gemarkeerde zin. ‘“Kom met me mee, meisje, als je op avontuur wilt.”’

O nee, nu Noah die zin voorlas met zijn diepe stem, voelde ze... opwinding. Wat was er met haar aan de hand vandaag?! Hazel schudde haar hoofd.

‘Ik was het aan het opbergen,’ herhaalde ze terwijl ze het teruggriste en opstond voordat Noah nog meer kon lezen en alles nog erger kon maken.

‘Maar iemand heeft het gemarkeerd,’ zei hij terwijl hij opstond, waardoor ze zich plotseling klein voelde. Waarom moest hij zo groot zijn en zo lekker ruiken? Hij bracht haar in verwarring en dat vond ze niet leuk.

‘Inderdaad.’

‘Dus iemand heeft die zin gemarkeerd en het boek vervolgens weer op de plank gezet?’

‘Ja.’

‘Vreemd.’

‘Dat vind ik ook, en het is niet eens op de juiste plek teruggezet.’ Ze schuifelde langs hem heen, waarbij ze zorgvuldig zijn grote, lekker ruikende lichaam vermeed, en liep terug naar de relatieve veiligheid voor in de winkel.

Noah volgde haar. ‘Bijna alsof diegene wilde dat je het zou vinden.’

Hazel bleef staan en draaide zich naar hem toe. Ze botsten opnieuw bijna tegen elkaar op, maar Noah kwam bijna slippend tot stilstand. ‘Waarom zou je dat zeggen?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik weet het niet. Het lijkt gewoon een aanwijzing of zoiets.’

‘Een aanwijzing?’ Hazel kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Noah, zit je me voor de gek te houden?’

‘Jou voor de gek houden?’ Hij zag er oprecht verward uit, maar Hazel was niet overtuigd.

‘Heb jij met mijn boeken geknoeid als een soort grap? Als dat zo is, zul je hiervoor moeten betalen.’ Ze wapperde met het boek voor zijn neus terwijl zijn wenkbrauwen omhooggingen.

‘Natuurlijk niet. Ik zou jou niet voor de gek houden. En ik zou zeker niet met je boeken knoeien.’ Hij tekende een kruisje op zijn borst. ‘Erewoord. Van een oprechte visser.’

Het was Hazels beurt om een wenkbrauw op te trekken. ‘“Erewoord van een visser”? Dat bestaat niet eens.’

‘Nou, nu wel.’

‘Hm.’

‘Ik denk nog steeds dat het een aanwijzing zou kunnen zijn.’

‘Waarom zou iemand een aanwijzing voor mij achterlaten?’

Hij haalde opnieuw zijn schouders op, maar in zijn lichtbruine ogen schitterde opwinding. ‘Om een avontuur te beleven, denk ik.’

Een avontuur.

Noah grijsde en Hazels hart sloeg een slag over. Het boek in haar handen wilde haar iets vertellen. Misschien was het wel een aanwijzing.

Misschien zou het op zijn minst een goed verhaal opleveren.

Hoofdstuk twee

Noah had een oogje op Hazel Kelly. Het verbaasde hem bijna net zoveel als het haar leek te verbazen, maar het was echt zo. Ze was anders dan alle andere vrouwen met wie hij was geweest.

Neem bijvoorbeeld vandaag. Met haar wijde blouse en haar broek met hoge taille, een fijne gouden ketting om haar nek en een paar schattige platte schoentjes aan haar voeten zag ze er... nou ja, ze zag er veel te aardig uit voor hem. Ze zag er slim en elegant uit. Om nog maar te zwijgen van die wolk van zachte krullen rond haar gezicht, of de schattige manier waarop ze haar bril wat hoger op haar neus duwde, zoals ze nu deed terwijl ze hem aanstaarde alsof hij een buitenaards wezen was.

Hij had het zwaar. Echt zwaar.

Dat was iets wat hem nog nooit was overkomen. Noah hield van vrouwen. Hij was dol op hen. En tot nu toe had hij er weinig moeite mee gehad om ze om zijn vinger te winden. Maar dit gevoel had hij nooit eerder gehad.

Dat was jammer, want hij was er vrij zeker van dat Hazel niet hetzelfde voelde.

Meestal keek ze naar hem zoals nu. Alsof ze hem niet kon doorgronden. Dat gevoel was in ieder geval wederzijds. Hij wist niet hoeveel duidelijker hij kon zijn. Om de week deed hij zijn uiterste best om haar te charmeren en met haar te flirten, maar het leek niet te werken.

Hoewel hij de afgelopen maanden wel meer boeken had gelezen dan in zijn verdere leven, dus dat was toch een voordeel.

Hij moest het waarschijnlijk gewoon ronduit zeggen en haar mee uit vragen of zoiets. Uiteindelijk had dat voor Logan ook gewerkt, nu had hij Jeanie en waren ze samen misselijkmakend gelukkig.

Maar voor hen was het anders. Hazel was anders. Noah had geen idee wat hij moest doen.

‘Een avontuur?’ vroeg ze, waardoor er een eind kwam aan zijn verwarde gedachten over hoe schattig zij was en hoe onhandig hij.

‘Ja. Ik weet het niet. Misschien laat iemand aanwijzingen achter, een soort speurtocht of zoiets.’

‘Hm.’ Hazel fronste en er vormde zich een kleine plooi tussen haar wenkbrauwen. ‘Dat lijkt me vrij onwaarschijnlijk.’

‘Misschien. Maar er gebeuren voortdurend onwaarschijnlijke dingen.’

Zoals dat jij ermee zou instemmen om een keer met mij uit te gaan...

Hij zei het bijna, vroeg het haar bijna, maar toen ging ze snel weer achter de toonbank staan en scande zijn nieuwe boek.

‘Anders nog iets?’

‘Eh... nee. Dit is het.’

‘Eenentwintig dollar vijfennegentig, alsjeblieft.’

Er was anders zéker nog iets, maar Noah betaalde zwijgend het bedrag. Deze intelligente, schattige vrouw zou vast niet met hem uit willen gaan. Er was een reden waarom Noah voor vrouwen koos die hier alleen in de zomer waren, toeristen en onenightstands. Hij was prima om een pleziertje mee te beleven. Serieuze vrouwen als Hazel Kelly zouden nooit voor hem kiezen.

Ze overhandigde hem het boek en zijn vingers raakten de hare. Ze hield zijn blik even vast en op dat moment geloofde Noah echt even dat zij het ook voelde, een vonk. Maar toen keek ze weg en zei gedag en liep hij op de automatische piloot naar de deur.

Vrouwen als Hazel Kelly waren niets voor hem. Hij was in ieder geval slim genoeg om dat te beseffen.

Hij verliet de boekhandel en voelde meteen de hitte van buiten. Het was de eerste zonnige dag na een natte julimaand en het stadje was meteen in de zomermodus. De zomer duurde maar kort in New England. Als je het er niet meteen van nam, zou je de kans lopen hem helemaal te missen. Ook al was het augustus, Main Street was nog steeds versierd en stond helemaal in het teken van Independence Day op 4 juli. Bij de meeste winkels hingen nog Amerikaanse vlaggen en spandoeken. De zomer was altijd Noahs favoriete seizoen geweest: lekker naar het strand, eindeloos veel ijs eten en geen school. Vrijheid. Op school had hij nooit goed zijn draai kunnen vinden. Daar moest hij veel te lang stilzitten en in stilzitten was hij nooit echt goed geweest. Dat gold ook voor te lang op één plek blijven. Nadat hij het huis had verlaten, was hij nooit ergens meer dan twee maanden gebleven. Zodra hij zich begon te vervelen, pakte hij zijn spullen en vertrok. Maar iets aan Dream Harbor zorgde ervoor dat hij bleef hangen. In ieder geval voorlopig.

Noah dacht er even over om een ijsthee te halen bij het Pumpkin Spice Café, maar hij was uitgeput en ging liever gewoon naar huis om een dutje te doen. Voor zijn eerste tocht van de dag was hij die ochtend om vier uur opgestaan. Hij was de hele ochtend bezig geweest om een groep kerels uit de stad te leren vissen. Helemaal wist het overgrote deel van Noahs klanten niets van water, boten of vissen, en het was zijn taak om ze dat te laten vergeten en ze het gevoel te geven dat ze er wel veel van wisten.

In werkelijkheid deed Noah het meeste werk: hij zorgde ervoor dat de vis werd gevangen, schoongemaakt en verpakt om mee naar huis te nemen, terwijl zijn klanten dronken werden in de zon. Maar het bracht geld in het laatje en hij mocht het water op, dus het was geen slechte deal.

Het was sowieso beter dan het visimperium van zijn familie aan de North Shore overnemen. Zijn zussen waren daar beter in; hij had niet daar hoeven blijven om dat te beseffen, ook al voelde hij zich nog steeds schuldig door zijn vertrek. Maar dat was vooral vanwege de mensen, niet echt vanwege het bedrijf. Dat wist hij ook, hij wist alleen nog niet goed hoe hij ermee om moest gaan.

Noah was niet geschikt voor het runnen van een zaak. In ieder geval niet zo'n groot bedrijf. Zijn ouders hadden van een klein vissersbedrijf in de loop der jaren een miljoenenbedrijf gemaakt dat zeevruchten leverde aan honderden restaurants door het hele land. Nadat zijn ouders met pensioen waren gegaan, hadden zijn oudere zussen het roer overgenomen als CEO en CFO. Noah was gevluht.

Tijdens het lopen veegde hij het zweet van zijn voorhoofd, terwijl de bekende mengeling van schuldgevoel en schaamte hem overviel. Iedereen kon zijn familie weleens teleurstellen, maar er waren grenzen en hij had die al vrij vroeg in zijn leven bereikt.

Zijn kleine onderneming voor de vistochten kon hij wel aan. Hij kon alles zelf plannen en uitvoeren. Dat betekende dat er niemand teleurgesteld zou zijn als de hele onderneming ten onder ging. Dat was een stuk minder gecompliceerd.

Hij liep door het stadje en dacht na over zijn zussen, die hij eigenlijk moest bellen, over Hazel en over de tochten die hij deze week nog gepland had staan. Tijdens het wandelen liet hij zijn gedachten op hun beloop, terwijl hij langzaam de herinneringen aan de fouten die hij in het verleden had gemaakt van zich afschudde.

Tegen de tijd dat het huis in zicht kwam, waren zijn gedachten weer terug bij Hazel en het boek dat ze aan het lezen was, en hij vroeg zich af of ze van mannen met boten hield. Omdat hij toevallig een man met een boot was. Misschien moest hij haar toch eens mee uit vragen.

Noah begon aan zijn klim langs de rotsachtige kustlijn. Vroeger

liep hier een pad richting het strand, maar dat was in de loop der jaren door erosie verdwenen, dus om het zand te bereiken moest je nu over een paar grote rotsblokken en brokken beton klauteren. Noah vond dat echter niet erg. Een paar kilometer verderop was een openbaar strand waar je veel gemakkelijker kon komen, maar dat zou druk zijn op een dag als deze, terwijl het hier stil was.

Hij trok zijn schoenen uit toen hij het strand bereikte en voelde zich onmiddellijk rustiger toen zijn voeten het zand raakten.

Toen hij een paar jaar geleden in Dream Harbor was aangekomen, had Noah een tijdje op zijn boot gewoond, totdat hij op een vergeten stuk strand een rij oude vissershutten had gevonden. Hij was er meteen van overtuigd geweest dat die het erg goed zouden doen als vakantiehuisjes als iemand ze zou opknappen. Ongeveer een jaar geleden was hij met een van de hutjes begonnen, als een klein projectje voor erbij, half in de verwachting dat er iemand zou komen opdagen om hem te vertellen dat dat niet kon. Maar tot nu toe was er niemand gekomen.

Dus nu verbleef hij hier soms stiekem. Hij woonde nog steeds het grootste deel van de tijd in het appartement boven Macs pub, en voor zover de nieuwsgierige stadsmensen wisten was dat appartement zijn thuis. Op een dag zou hij burgemeester Kelly over zijn ideeën vertellen en overwegen om deze oude hutten te kopen. Misschien.

Misschien was het een stom idee. Daar had hij er genoeg van gehad in zijn leven.

Of misschien zou hij worden gearresteerd wegens het kraken van die vissershutjes. Dat kon hij ook niet uitsluiten. Maar voorlopig had hij het hier naar zijn zin. Hij opende de deur van het huisje en stapte naar binnen. De zeebries die door de ramen aan de voorkant naar binnen kwam, hield het vissershutje zelfs op warme dagen als vandaag koel. Als iemand de hele winter wilde blijven, zou het beter geïsoleerd moeten worden, maar Noah had

het dak in ieder geval al gerepareerd en een nieuwe vloer gelegd. Gelukkig had hij als kind veel tijd doorgebracht met zijn opa en had hij hem oneindig veel vragen gesteld. Alle tips van zijn opa kwamen eindelijk van pas.

Het hele huisje besloeg net zo'n veertig vierkante meter als hij het met een optimistische blik inschatte, maar er paste een kitchenette in, een queensize bed en een badkamer, waarin het sanitair ouder was dan hijzelf en op zijn best niet erg betrouwbaar.

Noah wierp zijn nieuwe boek op de matras die hij als bed gebruikte en haalde een koud biertje uit de koelbox die in de kitchenette stond. Elektriciteit was ook zoiets, naast het sanitair, wat hij niet zelf had kunnen repareren, dus het was een beetje primitief, maar het was hier zo vredig dat hij dat niet erg vond. Noah hoorde het donderende geraas van de golven en besepte dat hij al in slaap zou vallen voordat hij zijn boek zelfs maar kon openslaan.

Hij strekte zich uit op zijn matras en nam een slok van zijn drankje, terwijl hij zijn gedachten weer naar Hazel liet afdwalen. Wat zou ze van dit huis en zijn ideeën vinden? Zou ze hem belachelijk vinden? Hij had geen tijd om er lang over na te denken, want zijn ogen vielen meteen dicht en hij droomde al snel over hoe hij een bepaalde boekhandelaar zou kapen en hoe hij haar mee zou voeren op zijn boot.